

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΚΛΕΡΙΣ

ΝΑΤΑΣΑ

Θ Α είχα την τιμή νά οδηγήσω την Νατάσα στον χορό, πού εδινε ο άρχηγός της άγγλικής μοίρας στόλου, στό Μπέϊκοζ, τό μαγευτικό αυτό προάστειο του Βοσπόρου.

Η Νατάσα ήταν μία χαριτωμένη, τετραπέρατη και διαρκώς εύθυμη κοπέλλα. Καί, όπως συμβαίνει συχνά με όλες τις έξυπνες και χαριτωμένες γυναίκες πού ανήκουν στην κατηγορία της Νατάσας, κανείς από τους θαυμαστές της δέν μπορούσε νά καυχηθή ότι υπήρξε περισσότερο τυχερός από τους άλλους...

Ένα βράδυ, η αινιγματική αυτή γυναίκα, μου είχε πεί σε στιγμές ειλικρινείας:

— Ομολογώ, αγαπητέ μου, ότι αισθάνομαι μεγάλη συμπάθεια για σάς. Νομίζω, όμως, ότι τό καλύτερο πού έχουμε νά κάνουμε, είναι νά μείνουμε καλοί φίλοι. Καταλαβαίνω, ότι μία έρωτική περιπέτεια μεταξύ μας θά μās έκαμε δυστυχισμένους. Όταν, μία μέρα, θά αναγκασόμαστε νά χωρίσουμε, — ω! αυτός είναι ο θλιβερός έπιλογος κάθε αισθηματικού δεσμού!... — όταν λοιπόν θά είμαστε υποχρεωμένοι νά χωρίσουμε, κάποιος από τους δυό μας θά υπέφερε πολύ!... Γιατί νά δημιουργήσουμε λοιπόν μόνοι μας μία άφορμή λύπης; Άς μείνουμε άπλως καλοί φίλοι, όπως τώρα — και άς μη προχωρήσουμε περισσότερο...

Έγώ όμως δέν είχα καμμιά διάθεση νά καταθέσω τόσο εύκολα τά όπλα.

— Είθε — άποκρίθηκα, από τις γυναίκες εκείνες πού δίνουν θάρρος στον άνδρα για νά φανή τολμηρός στο φλέρτ, χωρίς νά συλλογίζονται πόσο επικίνδυνα είναι συχνά τά παιγνίδια αυτά!... Μά φαντάζεσθε λοιπόν ότι η καρδιά του άνδρος είναι από πέτρα ;...

Η Νατάσα γέλασε και με συμβούλευσε νά παρηγορηθώ με την σκέψη ότι υπάρχουν στον κόσμο πολλές γυναίκες σαν αυτήν...

— ... Και όμως, αγαπητέ μου, συνέχισε, σε τόνο σοβαρό, θά έπρεπε, έσεις τουλάχιστον νά καταλάβετε ότι κερδίζω κάθε βράδυ δεκαπέντε ως είκοσι λίρες προμήθεια από τις σαμπάνιες πού μου προσφέρουν οι διάφοροι θαυμαστές μου. Είμαι εύχαριστημένη από τη ζωή μου. Άν έπιανα, όμως, έναν φίλο θά έχανα την έλευθερία μου, γιατί θά ήμουν υποχρεωμένη νά υποταχθώ στην θέλησή του, στις ιδιοτροπίες του...

Ίσως, μάλιστα, νά τον έκανα κι' εγώ νά με βαρεθή μία μέρα με τά καπρίσια μου και νά με παρατήση... Καί τότε, θά βρισκόμουν πεταγμένη στον δρόμο, σε ξένο τόπο... Ξέρετε τί σημαίνει αυτό ;...

— Έντωμεταξύ, την διέκοψα, κινδυνεύω νά τρελλαθώ έξ αιτίας σας... Μου φαίνεται ότι θά πεθάνω από μαρασμό σε κανένα ξενοδοχείο της Σταμπουλ, χωρίς καν νά έχω για παρηγοριά την σκέψη ότι θάρθήτε νά μου κλείσετε τά μάτια!...

Η Νατάσα έρχισε και πάλι νά γελάη.

— Όπωςδήποτε, εξακολούθησα, πιάνοντας και τά δυό χέρια της, είμαι αποφασισμένος νά τά θυσιάσω όλα προς χάριν σας και αυτήν άκόμα την ζωήν μου... Είς άντάλλαγμα, ζητώ από σάς νά μ' αγαπήσετε...

Άλλ' η Νατάσα έκούνησε τό ώραίο της κεφάλι άρνητικά.

— Όχι, όχι! ψιθύρισε. Είναι προτιμότερο νά περιορισθούν η σχέσεις μας στο σημείο αυτό. Ένας από τους θαυμαστές μου μου προσφέρει σήμερα μία ρόμπα, άλλος ένα καπέλλο, ο τρίτος ένα σαχτυλίδι, ο τέταρτος ένα μαντώ. Πληρώνω με την εύθυμία μου τά δώρα αυτά, και διατηρώ την έλευθερία μου. Τί περισσότερο μπορώ νά έπιθυμήσω ; "Ω! έλάτε, έλάτε, μην είσθε τόσο περιλυτός... Δέν θέλω νά βλέπω τους καλούς μου φίλους τόσο μελαγχολικούς...

Και τό γέλιο της άντήχησε και πάλι κρυσταλλένιο.

Αναπολούσα τη σκηνή αυτή, ενώ έτραβούσα για τό ξενοδοχείο, όπου έμενε η Νατάσα. Η νεαρά γυναίκα με περίμενε, ώρα-ώρα από κάθε άλλη φορά. Έφορούσε μία ρόμπα από πράσινο κρέπ-ντε-σιν. Καί, όταν εκείνη, σε μία στιγμή, μου γύρισε τις πλάτες, δέν μπόρεσα νά κρατηθώ, την πλησίασα και την φίλησα στον ώμο... Η Νατάσα δέν έκανε την παραμικρή κίνηση. Ημουν έτοιμος νά πάρω περισσότερο θάρρος, όταν, ξαφνικά,

άκουότηκε ένα γέλιο κρυσταλλένιο, ειρωνικό αλλά και λίγο ταραχμένο.

— Φιλότε πολύ καλά, μου είπε η Νατάσα. Σάς παρακαλώ, όμως, νά μην έπαναλάβετε τό πείραμα, γιατί θά θυμώσω..

Και ξεκινήσαμε για τό Μπέϊκοζ.

* * *

Η θάρκα μας γλυστρεύσε σαν ψάρι πάνω στα νερά του Βοσπόρου. Έβράδυαζε σιγά-σιγά. Οι ψηλοί μιναρέδες των ιζαμιών δέν ξεχώριζαν πειά από τά κυπαρίσια... Η Νατάσα ήρθε και κάθησε πιδ κοντά μου. Φοβήθηκε τάχα μήπως με θυμώσαν τά λόγια της; Η μήπως ένοιωσε για μένα ξαφνική αγάπη, μεθυσμένη από την ποιήσι της μαγευτικής νύχτας ;... Την άγκάλιασα άσυναίσθητα και σρχ.α νά την λικνίζω στην άγκαλιά μου, σαν μικρό παιδί. Δέν μι' εύσαμε. Ο βαρκάρης είχε τά βλέμματά του καρφωμένα άλλεω και έκανε πώς δέν μās έβλεπε... Τά χείλη μου ήσαν έτοιμα νά ζητήσουν, μέσα στο σκοτάδι, τό στόμα της Νατάσας... Την στιγμή, όμως, εκείνη, παρυσιάσθησαν τά φώτα της προκυμιάς του Μπέϊκοζ. Δέν έτόλμησα νά προχωρήσω περισσότερο...

Τό βράδυ εκείνο, η Νατάσα, πού την έφλέρταραν άξιωματικοί και ιδιώται όλων των έθνικότητων, έλαμπε σαν άστρο άσύγκριτο, σβύνοντας με την ώμορφιά της και την εύθυμία της όλες τις άλλες γυναίκες...

Ξαναγυρίσαμε στον Γαλατά με τό γιώτ ενός άνωτέρου Άγγλου υπαλλήλου.

Ένω άποχαιρετούσα την Νατάσα, αποφασισμένος νά μη την ξαναδώ, της είπα ένα ψυχρό «άντιο».

— Όχι, όχι, αγαπητέ μου ! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Όχι άντιο. Όρεβουάρ.

Άνασήκωσα με άδιαφορία τους ώμους μου. Καί γύρισα στο ξενοδοχείο μου πεζός.

Βαρεία μελαγχολία είχε σκεπάσει την καρδιά μου. Την νύχτα εκείνη, δέν μπόρεσα νά κλείσω μάτι. Η εικόνα της Νατάσας παρυσιαζότανε διαρκώς μπροστά μου, παρ' όλες τις προσπάθειές μου νά την διώξω από τον νου μου. Η γυναίκα αυτή μ' έκανε νά υποφέρω πολύ. Ωστόσο, είχα την δύναμη νά μη ξαναπάω στα Μνηματάκια, τις άκόλουθες ήμέρες, για νά μη ξαναδώ την Νατάσα.

* * *

Ένα βράδυ, όταν επέστρεψα στο ξενοδοχείο μου, — θά ήταν περασμένα μεσάνυχτα, — με σταμάτησε στην πόρτα ο θυρωρός για νά μου πη:

— Η κυρία πού περιμένετε, κύριε, είναι στο δωμάτιό σας από μιάς ώρας.

— Η κυρία πού περιμένω ;...

— Μάλιστα, κύριε.

Μά εγώ δέν περίμενα καμμιά κυρία! Ποιά νά ήταν άρά γε αυτή ; Έδωσα του θυρωρού μία λίρα φιλοδώρημα και άνέθηκα τέσσερα-τέσσερα τά σκαλιά. Άνοιξα την πόρτα του δωματίου μου και λίγο έλειψε νά ξεφωνίσω από την χαρά μου, όταν είδα μπροστά μου τη Νατάσα.

Δέν έφορούσε, ούτε τό καπέλλο της, ούτε και τά παπούτσια της. Καί ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ, φυσικώτατα, σαν νά βρισκότανε στο δωμάτιό της.

— Νατάσα ! φώναξα.

— Σιγά! σιγά! έψιθύρισε εκείνη. Μη μιλάς τόσο δυνατά... Έλα νά καθήσης κοντά μου.

Μου φάνηκε πώς έβλεπα όνειρο.

Πλησίασα, γονάτισα μπροστά της και άρχισα νά της φιλώ τά χέρια. Δέν μπορούσα πειά νά μιλήσω από την συγκίνησι. Η Νατάσα μου χάιδευε τά μαλλιά...

— Ήρθα νά σου ανακοινώσω κάτι, μου είπε τέλος. Αύριο παντρεύομαι... Παίρνω τον Άγγλο πρόξενο, τον όποιο έγνώρισα εκείνο τό βράδυ στο Μπέϊκοζ...

— Δέν είναι δυνατόν, δέν είναι δυνατόν!... έτραύλισα.

— Καί, όμως, έτσι θά γίνη! άποκρίθηκε πεισιμωμένη η Νατάσα. (Συνέχεια, στην σελίδα 44)

Η νέα γυναίκα με περίμενε.

ΟΠΩΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 10)

«Έχει ένα τρυφερό φίλο στο Μόν Ντόρ.

«Έναν άλλο τρυφερό φίλο στο Σαίν - Νεκτάρ.

«Έναν άλλο στο Ρουαγιέ.

Κι' έναν άλλο τρυφερό φίλο στη Λά Μπουρμπούλ.

«Αναρωτιέμαι λοιπόν τώρα τί πρέπει να κάνω. Πά τη σκοτώσω ή να σκοτωθῶ ; τὰ ἔχω χαμένα!»

«Ἡ νύχτα εἶνε καλὸς σύμβουλος. Τὸ πρωί, ψύχραιμος, τῆς ἔγραψα ἕνα γράμμα καὶ τῆ στόλισα ὅπως τῆς ταίριαζε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν κεραυνοβόλο: Ἡ Μαρία - Ἄννα μού ζήτησε ἀμέσως συγγνώμη:

«Ἐλα, εἶσαι τόσο καλὸς, ἀγάπη μου ! Θέλησα νὰ κάνω ὅπως ἡ βασίλισσα Μαργκό. Ἄ, σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε τόσο εὐχάριστη, ὅπως στὸ θρόνο... Ἐλεῖτα, εἶσαι πῶς ζηλιώσης ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο IV. Συγχώρεσέ με! Ἡ πείρα μὲ ἀπογοήτευσε... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Ἐρρίκος IV ἤξερε νὰ ζήσει !...»

Δὲν τῆς ἀπάντησα, ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, μὰ ἔκανα κόρτε στὴ φίλη τῆς Ἀριέττα. Γι' ἡμεῖς ἡμεῖς κορίτσια ! Μὰ πῶς δὲν τὴν εἶχα προσέξει τόσο καιρὸ ;

1 Ν ο ε μ θ ρ ί ο υ. — Κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν Ἀριέττα, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ἡ Μαρία - Ἄννα μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Εὐτυχῶς, ἀντὶ νὰ πυροβολήσῃ, φώναξε πρῶτα:

— Εἶσαι ἕνας προδότης! Ἐνας ἀπίστος !

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπα μὲ εἰρωνεία, θέλησα νὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ Ἐρρίκος IV.

— ὦ, νόμιζα πῶς θὰ σοῦ ἄρεσε!...

Ἡ Μαρία - Ἄννα ξέσπασε σὲ λυγμούς καὶ πέταξε πέρα τὸ πιστόλι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα δὲν μού ξαναμίλησε γιὰ τὴ βασίλισσα Μαργκό. Κι' ἔτσι, ξαναρχίσαμε τοὺς πρῶτους τρυφεροὺς ἔρωτές μας. Ἡ Μαρία - Ἄννα εἶνε σήμερα μιὰ ὑποδειγματικὴ σύζυγος.

ZOZE ZERMAIN

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΡΙΔΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 16)

Ἐνα εἰδικὸ μικροσκόπιο, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ σ' αὐτὴν ὄχι μόνο τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ τὰ αἰσθήματά μας, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποφέρουμε ἢ δεῖχνουμε μιὰ καταφανῆ προδιάθεσι γι' αὐτές.

Ὅσο τώρα γιὰ τὶς ἀρρώστειες, ὅλες ἀνεξαιρέτως διακρίνονται καθαρά στὴν στρογγυλὴ πλάκα τῆς ἱρίδος.

Οἱ γιατροὶ μὲ τὸ μικροσκόπιο τὴν ἐξετάζουν κατὰ χιλιοστούς τρόπους. Γι' αὐτοὺς μεγάλη σημασία ἔχουν ἡ διαστασις τῆς, ἡ ἔντασις τῆς συστολῆς καὶ τῆς διαστολῆς τῆς, ἡ συστασις τῶν ἰσθμῶν τῆς, ἡ κηλίδες τῆς καὶ ἡ γραμμὲς τῆς.

Ὁ γιατρός Πεκτσέλυ σήμερα εἶνε ὁ διασημότερος «ἱριδολόγος» τοῦ κόσμου. Στὴ μεγάλη κλινικὴ του ποῦ ἔχει στὴ Βουδαπέστη δέχεται ἀσθενεῖς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ ἔχει τὴν ἐξῆς ἀξιοθαύμαστη εἰδικότητα: νὰ διακρίνῃ τὶς τάσεις ποῦ ἔχει ἕνας πελάτης του γιὰ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀρρώστεια. «Ἐτσι, μὲ τὴν σχετικὴ προφύλαξι ποῦ τοῦ καθορίζει ν' ἀκολουθήσῃ τὸν γλυτώνει ὄχι μόνο ἀπὸ μακροχρόνιες θεραπείες, ἀλλὰ κι' ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατο.

Ὅπως βλέπετε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς μας. Κατὰ τὸν δόκτορα Πεκτσέλυ ὅμως εἶνε ἐπίσης κι' ὁ καθρέφτης τοῦ σώματός μας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἱρίς τοῦ ματιοῦ καθρεφτίζει ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό μας.

ΔΟΚΤΩΡ ΠΑΥΛΟΒ ΣΚΥ

ΤΑ «ΕΜΨΥΧΑ ΣΧΕΔΙΑ» ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 31)

τῆς Πομπηίας ἀριστουργηματικὲς κι' ἐγχρωμες ἀπεικονίσεις τῶν διαφόρων φάσεων ἑνὸς ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου ποῦ θυμίζουν μὲ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸ τρόπο τὶς πασίγνωστες «Σίλλυ Σύμφωνου» τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ καὶ τῶν μιμητῶν του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ρωμαϊκὲς αὐτὲς τοιχογραφίες ἔχουμε καὶ τὶς μετέπειτα βυζαντινὲς, ἡ ὁποῖες ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴ μοιάζουν μὲ τὰ σχέδια ποῦ δημοσιεύουμε σήμερα στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες. Οἱ Βυζαντινοὶ, τέλος, ἀγιογράφοι συνήθιζαν νὰ ζωγραφίζουν τὸ πρόσωπο ἑνὸς Ἀγίου καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸ σὲ μικρὰ τετράγωνα ν' ἀπεικονίζουν τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ντίσνεϋ λοιπὸν ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἀγιογραφία ἐμπνεύσθηκε τὴν «πρωτότυπη» τεχνικὴ τῶν «ἐμψύχων σχεδίων» του, χωρὶς φυσικὰ νὰ ξέρῃ ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι διασκέδαζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι ἀπελάμβαναν τὶς τέρψεις τοῦ κινηματογράφου μέσα στὸν... τάφο τους !

ΚΑΡΡΑΣΚΟ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

μου ὡς ἱατροῦ, μού ὑπέδειξαν τὴν ἐξῆς πορτοκαλοφαγικὴ διαίτα, ὡς τὴν πιὸ καλὴ καὶ τὴν πιὸ εὐεργετικὴ ἀπ' ὅλες: Κάθε πρωί, νηστικοὶ ἀκόμη ἐντελῶς, πρέπει νὰ τρῶμε ἕνα ὡς δυὸ πορτοκάλια. Κατόπιν, τὸ μεσημέρι ἄλλα δυὸ καὶ τὸ βράδυ ἄλλα δυὸ, μετὰ τὸ φαγητό μας.

Αὐτὴν τὴ διαίτα, τὴν ἐξακολουθοῦμε ἐπὶ ἕναν ὡς δυὸ μῆνες. Κατόπιν κι' ἐνῶ θὰ ἐξακολουθοῦμε φυσικὰ ἀνελλιπῶς αὐτὴν τὴ διαίτα, μποροῦμε νὰ ὀρίζουμε καὶ μιὰ ἡμέρα κάθε ἑβδομάδος, — τὴν Παρασκευὴ, παραδείγματος χάριν — ὡς ἡμέρα ἀποκλειστικῆς πορτοκαλοφαγίας. Δηλαδή, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ κι' ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ, δὲν θὰ τρῶμε κανένα ἀπολύτως φαγητό, οὔτε καὶ θὰ πίνουμε νερό, παρὰ θὰ τρῶμε δυὸ πορτοκάλια τὸ πρωί, τρία κατὰ τὶς δέκα ἢ ὡρα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὸ μεσημέρι, τρία κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὴν ὡρὰ τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ, κι' ἕνα πρὶν πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε...

Εἶνε κυριολεκτικῶς ἀφάνταστα κι' εὐεργετικώτατα, γιὰ ὁλόκληρον τὸν ὀργανισμό μας, τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας κανονικῆς διαίτης. Εὐεξία, δρυσία, υγεία ἀπόλυτη, ταχύτατα γίνονται αἰσθητὰ στὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ μονάχα ἡ σταφυλοφαγία μπορεῖ νὰ παραβληθῇ, μὲ τὴν ἀνεκτίμητη πορτοκαλοφαγία...

Η ΝΑΤΑΣΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 18)

τασα. Πουλήθηκα, ἀλλὰ πουλήθηκα ἀκριβά... Μὴ μιλάς, μὴ μιλάς... Δὲν βελω ν' ἀκούσω τίποτα.

— ὦ! Νατάσα, ἀγαπημένη μου Νατάσα!...

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ οἰαμαρτύρῃσαι ἄδικα;... Καὶ τώρα θὰ σοῦ φανερώσω καὶ κάτι ἄλλο: Σ' ἀγαπῶ, εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἀγάπησα στὴν ζωὴ μου! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ὡς τώρα γιὰ νὰ μὴ σέ κανω ουσυχισμένο... Δὲν μποροῦσες νὰ μὲ πάρῃς, γιατί εἶσαι φτωχός...

— Ἄν σὲ εἶχα δική μου, Νατάσα, καταλαβαίνω ὅτι θὰ εὐρίσκα τὴν οὐνάμι νὰ ὑποτάξω ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ὡραία λόγια! ψιθύρισε ἡ Νατάσα, χαμογελῶντας μελαγχολικὰ. Ἀλλοίμονον ὅμως ! Ἡ πραγματικότης εἶνε τόσο σκληρὴ... Κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο πολυδάπανη!... Θὰ σ' ἔκανα δυστυχισμένο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Ἀποφάσισα, λοιπὸν, νὰ παντρευτῶ ἕναν πλούσιον, ποῦ δὲν τὸν ἀγαπῶ. Καὶ ἦρθα ἀπόψε γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης μου... Φίλησέ με!...

Τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Νατάσας μὲ τὸν Ἄγγλο πρόξενο σερ Β... Καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ ἔφευγα γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν κάρδιὰ σπαραγμένη.

Πέρασαν ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μιὰ κυρία ποῦ τὴν εἶχα γνωρίσει στὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ Νατάσα πέθανε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα σ' ἕνα σανατόριο τῆς Σαβοΐας... Στὸ παραλήρημά της, μιλοῦσε γιὰ κάποια ἐκδρομὴ μὲ τὴν θάρκα, μιὰ νύχτα μαγευτικὴ, στὰ ἀκύμαντα νερά τοῦ Βοσπόρου...

Η ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΟΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 41)

χε διαδοθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ σωσίας τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἶχε πεθάνει κι' ὅτι ἡ ἴδια ἡ Γκάρμπο εἶχε ἀναλάβει νὰ συνεχίσῃ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Φόρστ. Ἐτσι ἡ Τέκ "Ινγκεμποργκ ρίχτηκε καὶ πάλι στὸ περιθώριο. Μὰ δὲν ἀπογοητεύεται. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ζωντανὴ κι' ὅτι δὲν εἶνε ἡ ἴδια ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐτοιμάζει τὸ «γύρισμα» μιᾶς νέας ταινίας! Ἐχουν δίκην λοιπὸν νὰ λένε ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε τόσο ἀτυχοὶ, ὥστε χάνουν ἐντελῶς τὴν προσωπικότητά τους, ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή συνέβη μὲ τὴν "Ινγκεμποργκ, τὴν Γκρέτα Γκάρμπο τῆς Γερμανίας.

ΚΕ'Υ' ΦΡΑΝΣΙΣ, Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

ναφέραμε.

Τὸ τρίτο θῦμα τῆς Κεῦ Φράνσις ἦταν ὁ πιλότος τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας Τζέιμς Γουάρτι. Ὁ ἀτυχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν Κεῦ Φράνσις, πέρασε μιὰ εὐτυχισμένη ἑβδομάδα ἐρωτὸς μαζί της καὶ τέλος αυτοκτόνησε πέφτοντας μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Σ' ἕνα σημείωμα ποῦ ἄφησε στοὺς φίλους του μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραφε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Πεθαίνω εὐτυχισμένος, γιὰτὶ δοκίμασα μιὰ ἑβδομάδα ἑνὸς ἀπειρογράφου ἐρωτὸς. Σ' αὐτὲς τὶς ἑπτὰ μέρες ἔζησα ὅλη τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς μου».

Στὴ διαθήκη του δὲ ἄφησε ἕνα τεράστιον ποσὸν σ' ἕνα ἀνθρωπὸν τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ στέλνῃ κάθε πρωί μιὰ πανάκριβη ἀνθοδέσμη στὴν Κεῦ Φράνσις. Ἐχουν δίκην λοιπὸν, καθὼς βλέπετε, νὰ θεωροῦν τὴν Κεῦ Φράνσις ὡς τὴν πιὸ σατανικὴ γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ, ἕναν γοητευτικὸ διάβολον !